

EMMO &

VIKTÓRIA

GABRIELLE BERNÁTOVÁ

Milí čitatelia,

Veľmi si vážim podporu, ktorú od vás dostávam, no v prvom rade mi ide o ochranu mojej práce. Preto by som vás chcela upozorniť, že moje dielo je chránené **Zákom č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon**. Dielo, ktoré budete čítať, je mojim duševným vlastníctvom.

Prečítaním tohto oznámenia potvrdzujete, že ste oboznámený o nositeľovi práv k danému dielu a tým som ja Gabrielle Bernátová.

V prípade akéhokoľvek šírenia, kopírovania, prípadne osvojenia si časti, celku, prípadne postavy z daného diela, budem oprávnená použiť všetky právne prostriedky k tomu, aby som ochránila svoje duševné vlastníctvo.

S priáním pekného dňa

UPOZORNENIE! Dielo je súčasťou série o klane Soranovcov. Prvými dielami sú Nevyspytateľná mrcha a Nezastaviteľná mrcha (dvojdielna časť), ďalšie dielo Šťastie prichádza v intervaloch a Vražda, sex a sem-tam láska. Bez predchádzajúceho prečítania spomenutých kníh sa môže stať, že budete mať zmätok v postavách.

PROLÓG

SEDÍ PRED BYTOVKOU na schodoch a čaká na kamoša. Pomädli si ruky a už sa teší, ako si užije piatkový večer. Dnes dá dole Veronu, predsa mu prisahala, že na narodky mu dá, sú spolu vyše roka. Niežeby čakal len na to, kedy sa mu oddá, ako to sama hovorí. Nemusí vedieť, že okrem nej spal s každou, ktorá mu urobila priestor pre vstup. Pousmeje sa nad vlastnými myšlienkami.

„Chystáš sa na Vevu?“ zrazu sa pred osemnásťročným Emom objaví jeho kamoš. Majú rozrobenú nejakú prácičku. Samozrejme, že mama s fotrom o tom nevedia. Asi by ho zahlušili, keby vedeli, že sa z ich syna stal prakticky kriminálnik a hacker v jednom. Akurát sa mu tento týždeň podarilo previesť prašule, ku ktorým sa kamoško nevedel dostať.

„Tomáško, dneska mi to dievčatko dá, aj keby nechcela a potom to ukončím, lebo má blbé reči o tom, aký sme šťastný a zamilovaný pár. Ujebával som sa, keď to hovorila Luce a deň pred tým som ju pretiahol.“ Zasmeje sa a prehrabne si blond'avé číro.

„Ty si kokot, keď ti na to dôjdu jej fotrovci, zabijú ňa. Odblaníš ich pobožnú dcérku,“ doberá si ho Tomáš. Obaja vedia, že Verona až taká pobožná nie je, ako si jej rodičia myslia.

„Uvidíme,“ žmurkne na kamaráta a spolu s ním sa vyberá do klubu. Celou cestou má blbý dojem, že ich niekto sleduje. Nevie sa toho zbaviť, ani keď vstúpi dnu.

Len čo sa objaví pri skupinke mladých slečien, je obdarený ich bažiacimi úsmevmi. Spal s každou, okrem Verony, no to tiež dnes skončí, ale nemôže poprieť, že Sofia vyzerá v tej obtiahnutej minisukni poriadne rajcovne. Uznanelivo na ňu pískne a pleskne ju po zadku. Nakloní sa k nej a pošepne jej do ucha. „Zajtra si moja, kráska.“ Všimne si tancujúcu Veronu a pribehne k nej. Okamžite sa jej prilepí na ústa, no ona sa začne odťahovať.

„Čo je?“ zamračí sa na ňu.

„Mali by sme sa krotiť, je tu dnes brácho, viem, že som ti sľúbila...“

„Ani to nevyslovuj, dokedy mám čakať, si sa skokotila? Neboj sa, pekne sa o teba postarám...“ pritiahne si ju znova k sebe a ona sa už neodťahuje. Priam sa mu zavesí na krk, no v tom momente je Emo stiahnutý k zemi jej bratom.

„Ty sa drž od mojej sestry na kilometre!“ vystríha ho o štyri roky starší chalan, ktorý práve prišiel po niekoľkých mesiacoch domov.

„Ti jebe, neeee! Je to moja frajerka, čo sa ty do nás staráš!“ Emo v sekunde stojí na nohách a zaženie sa na chalana, ktorý ho raz dva zloží na lopatky.

„Nebudem sa opakovať, spakuj sa a drž sa od mojej sestry čo najďalej!“ výstražný tón Veroninho brata Ema mierne vystraší. Že by to bol on, kto ho sledoval?

„Kubo, nechaj ho tak, veď... nič sme spolu nemali, maximálne sme sa bozkávali. Preboha, pusti ho, chodíme spolu vyše roka...“ začne nariekať Verona.

„Chodíš s hajzlíkom, čo preťahuje všetky tvoje kamošky? Ty si kompletná?!“ zhúkne Kubo a púšťa Ema.

„No nič, vy dvaja si to tu vyriešte a ja si idem po svojom, už aj tak je po zábave,“ Emo si pomasíruje krk a mizne skôr, akoby sa s ním mal fakt pobiť.

Prešla ho chuť aj na sex. Pobúcha Tomáša po pleci a ukáže mu znak úniku. Bez slova vychádza z diskotéky a smeruje si to do najbližšieho parku. Potrebuje sa prejsť. Stále v ňom prevláda nejaký zlý pocit a má tušenie, že to súvisí s tým prevodom prachov. Bohvie komu tie prachy čórkli. Niežeby z toho nič nemal. Sám došiel k slušnému balíku, aspoň mohol mame kúpiť auto. Ona sa už dávno nepýta odkiaľ má peniaze a foter nerieši nič. Od rozvodu všetko medzi nimi nejako ochladlo. Niekedy by chcel skončiť s týmto životom u mamky a zmiznúť. Ale dá sa to? Alena by umrela bez svojho veľkého brata. Musí jej byť za pätami, aby jej nikto neublížil.

„Tak ty si mal potrebu pohrať sa a šlohnúť šéfovi prašule?“

Emo pri nebezpečnom tóne chlapa, ktorý začal na neho hovoriť spoza chrbta, zastane. Opatrne sa otočí a pred sebou uvidí partiu nabúchaných mužov, ktorí nevyzerajú zrovna priateľsky. Preglne.

„Nemám šajn, o čom točíš, ale dobrý pokus,“ chce sa dať pre istotu na odchod, ale nestíha. Zrazu sa nachádza na zemi a snaží sa ako tak rukami ochrániť minimálne hlavu, no ani to sa mu nedarí. Cíti tvrdé rany po celom tele. Chlapi ho dvíhajú na nohy. Z úst mu tečie krv, ledva dýcha, kanadami mu asi zlomili rebrá. Niekoľkými ranami je zasiahnutý priamo do tváre a hlavy, o pár chvíľ už ani nevníma, čo s ním robia. Posledné čo počuje, ako niekto na chlapov mieri zbraňou a oni sa vzdávajú. Zrazu sa pri ňom ocitá jeho bratranec Peter aj s nejakým kamošom. Posledné slová, ktoré zachytáva, sú „k Soranovcom“.

Preberá sa a zisťuje, že nie je doma. Leží v izbe, v ktorej sa nachádza Peťo a nejaký chlap.

„Princátko sa zobudilo?“ bratranec si neodpustí arogantný tón. „Si kokot? Hlavičkovi sa nabúrať do účtu?“

Emo chce niečo povedať, ale nedokáže otvoriť ústa. Nedokáže sa ani hýbať, má problém dvihnúť čo i len prst na ruke. Zrazu sa v miestnosti objaví malé blondávané decko. Taká copaňa.

„Luci, teraz nie!“ osloví dievča druhý chlap v izbe.

„Juro, ale Lea vás volá na obed,“ poznamená drzo dievča a s nadšením sa usmeje na opuchnutého a zbitého chalana na posteli.

„Zavolaj Leu sem, musia si s ním s Levom pokecať,“ rozkáže Juro a Emo sa na neho zamračí.

O pár sekúnd sa rozdrapia dvere a v nich stojí mladá hnedovlasá kráska a vedľa nej sa automaticky postaví holohlavý chlap.

„Emo, toto sú Lea a Lev Soranovci. Čo to o nich vieš, takže ti nemusím nič vysvetľovať. Lea, Lev, zoznámte sa s mojim bratrancom Emom Gerhartom, myslím, že sa vám hodí, a on teraz potrebuje Soranovský klan,“ predstaví ich Peter a pozrie na Jura. „Ja idem, musím to dať dokopy s jeho mamou a sestrou. Postarajte sa o neho, nie je to zlý chalan, len ho držte od tej vašej mladej, pre istotu.“

Juro si podá s Peťom ruky a spoločne odchádzajú z izby. Len čo zavrú dvere, Lev zaborí do Ema pohľad.

„Máš šťastie, že tam Peťo s Juro došli, inak by si bol pod zemou, Čo ti to napadlo okradnúť Hlavičku? Jáááj, chlapček nevedel, že to nebol Hlavička, ale Minister, však? To si naozaj tak na hlavu padnutý?“ Podá manželke stoličku, aby si mohla sadnúť. Medzi ňou a Emom je len štvorročný rozdiel, ale obaja sú diametrálne odlišní.

Chalan chce niečo povedať, ale Lea ho zastavuje. „Nič nehovor, si totálne dobitý a spuchnutý. Karin sa príde na teba pozrieť. Je to moja priateľka, chodí na lekársku fakultu. Ošetrila ti rany, ale teraz sa musíš dať dokopy. Zobrali sme ťa do nemocnice, aby ti urobili vyšetrenia, zle sa ti dýcha, máš zlomené rebrá a veľa iného. S Ministrom to urovnáme my, len sa už o nič nepokúšaj a ver nám. Nikto z nás ti neublíži, najprv sa zotavíš a potom uvidíme, čo a ako. A aby si vedel, sme dosť šialená rodina,“ mladučká Lea sa na Ema pousmeje.

1. NÁSTUP DO ŠKOLY

UŽ ČOSKORO devätnásťročná Viktória sa prebúdzajú na zvuk budíka. Odhrnie si blond vlasy a pozrie na nahého priateľa vedľa seba. Akosi si zvykla vstávať neskôr, aj to vďaka Emovi. Nečakala, že po tom všetkom, čo sa jej stalo, zvládne niekoho ľúbiť. Ale objavil sa jej princ, ktorý dokázal prebudiť všetky city v jej tele a duši. Teraz si nevie predstaviť život bez Emanuela Sorana. Šialene sa do neho zamilovala. Nevie to ani slovami vyjadriť, čo k nemu pociťuje. Stal sa jej alfou a omegou. Unavene berie do ruky mobil a snaží sa ten otrasný zvuk vypnúť.

„Už je ráno?“ opýta sa rozospato Emo ležiaci vedľa nej.

„Ja to nezvládnem,“ zdôverí sa blondína a otočí sa celá k svojmu priateľovi.

Emo rozlepuje oči a milo sa usmeje. „Ale zvládneš, odprevaď ťa až do triedy. Nemaj z toho stres, nejdeš predsa do starej školy. Naschvál ti Lea vybavila tento gympel. Viky, nie si žiadna padavka.“ Rukou jej zájde do vlasov a pobožká ju na čelo. Vidí v jej očiach strach a nečuduje sa. Po tom, čo jej vyviedli a on sám skoro umrel, sa nečuduje už ničomu. „Zvládneme to spolu. Bude tam aj Alex, ste predsa v jednej triede. Môžeš pokojne sedieť vedľa neho. Viky, zvládneš to.“ Jej oči naznačujú, že by sa najradšej skryla pod paplón a nevyliezla odtiaľ. Prudko si ju k sebe pritiahne, zvrtnie ju pod seba a v sekunde sa im spoja pery v jednom veľmi intenzívnom bozku.

„Vieš, čo na tebe tak milujem?“ pýta sa, kým jej upravuje prameň vlasov.

„Čo?“ vysloví Viktória priam nečujne.

„Teba. To, ako sa všetkého bojíš a aj tak si ideš svoje. Tak teraz vstávaj a ideme do školy. Chcem ísť na tvoju stužkovú,“ zlezie z nej a nahý prechádza rovno do kúpeľne. Machruje pred ňou, ale má obavy, ako to zvládne. Po tom incidente so Sosim a Modrokabátnikom sa obaja dávali dlho dokopy. Celé dva týždne v nemocnici sa od neho nepohla, okrem nocí, ktoré musela stráviť doma. Dal si zavolať Karin, aby zistil, ako na tom Viktória je a to poznanie, ako jej znova ublížili, ho priklincovalo. Už nikdy nedovolí... stojac v sprche treskne pästou do obkladačiek. Prešlo niekoľko mesiacov... Stihli zabiť Viktora Sekeru a on sám má obavy z každého sexu s Viky. Ten bastard ju doriadil, a nechce jej nič z toho pripomínať. Zrazu ho Viktória zozadu objíma.

„Ty za to nemôžeš. Lúbim ťa,“ oprie si hlavu o jeho chrbát a dlhú chvíľu sa nepohnú.

„Nechcel som, aby ti znova ublížili,“ povie potichu Emo a otočí sa k nej.

„A teba skoro zabili, nič nebolo horšie ako ten pocit, že si kvôli mne mŕtvy. Nevieš si predstaviť, ako som sa o teba bála. Bolo mi jedno, čo by mi urobili, o teba som prísť nechcela a nechcem,“ pritúli sa k nemu a dovoľuje mu, aby ju stískal. Dlho stoja nahý v sprche, keď počujú ako im na dvere niekto klope.

„Hrdličky, škola!“ zakričí Lea a necháva ich tak.

Emo sa zasmieje. „No, mamka zavelila, musíme poslúchnuť.“

Spoločne schádzajú dole schodmi a stretávajú sa v obývačke s Leou, ktorá drží v náručí svojho čerstvo narodeného syna.

„Pripravená?“ Lea pozrie na vcelku pokojnú Viktóriu. Zamračí sa, buď ju Emo hneď ráno nepretiahol alebo to ticho je predzvesť katastrofy. Vie, akú paniku má z nástupu.

„Uvidíme,“ Viky pristúpi k nej a jedným prstom pohladí Lucasa po líčku, všíma si aj Lein podozrievavý pohľad. „Naozaj som v pohode.“

„Nemaj lepy, keby niečo, Emo dobehne a zabije každého, kto sa na teba škaredo pozrie, ok?“ doberá si ju Lea a Emo sa zasmieje.

„To nie je vtipné,“ zasmie sa aj Viky, keď do obývačky vojde polonahý Lev. Už si zvykla na to, že chlapi neprídu ráno normálne oblečení, poväčšine je rada, že majú na sebe aspoň trenky.

„Ešte stále máš strach? Mala sa aj ona premenovať,“ poznamená Lev zaväzujúc si šnúrku na teplákoch a zazrie po Emovi. To nadhodenie patrilo jemu. Prinútili ho zmeniť si priezvisko na Soran. Lahšie sa tak riešia veci a okrem toho, ak to meno niekto začuje v škole, dajú od Viky ruky preč. Tajne dúfa, že sa bude Viky do roka vydávať. Ešte nevidel Ema takého zamilovaného.

„No nič, ideme láska, lebo prídeme neskoro a poobede vybehneme pozrieť to tvoje auto,“ rozpráva Emo, napchávajú sa paštekovým rožkom.

„Ja nechcem auto, pri najbližšej príležitosti rovno havarujem,“ protirečí priateľovi Viky a rukou mu naznačuje, že nechce polovicu rožka, ktorú jej ponúka.

Do debaty sa zapojí Lev. „Ja ťa naučím poriadne šoférovať, čo myslíš, Leu kto učil? Ona to musela dať ešte bez posilňovača. Chodte, a drž sa! Keby niečo, je tam Alex, ok?“ pristúpi k nej a pobožká ju na hlavu.

Viky si ťažkopádne vzdychne. Emo si s ňou prepletie prsty a spoločne schádzajú do garáže, kde má zaparkované auto.

Cestou do školy nevyslovia ani len hlásku. Viky si pre istotu kontroluje, či má pri sebe peňaženku aj mobil. Od nervozity skontroluje aj doklady, keď si uvedomí, že má u seba Emovu kreditku. Vyťahuje ju a skôr, akoby mu ju vrátila, ozve sa on sám. „Len si ju tam nechaj, máme spoločný účet, ako chceš chodiť na nákupy a platiť? Nemôžeš zostať bez peňazí.“ Jeho priateľka už otvára ústa, ale on ju predbehne. „Nie, neprotestuj, nezaberie to.“

O krátku chvíľu parkuje pri škole. Viktória vychádza z auta a z toľkých deciek sa jej zakrúti hlava. Emo k nej okamžite priskočí.

„V pohode?“

„Snáď áno, nechod' odo mňa preč,“ silno mu stisne ruku. Spoločne prechádzajú okolo skupiniek študentov a hlavne študentiek, ktoré si bystrým okom premeriavajú Ema nahodeného v tesnom tričku a koženej bunde. Viktória si tie ich priam slintajúce pohľady všima, ale nedokáže... ani sa nenazdá a je zvrtnutá k nemu a s jeho jazykom vo svojich ústach.

„Si predvídateľná, zlatino, tie babenky slintajú asi po každom, nič si z toho nerob,“ žmurkne na ňu a potiahne ju do školy. Za sebou nechávajú dosť prekvapené pohľady. Keď práve jeho ksicht pomôže Viky zvládnuť školský rok, tak nech sa na neho pozerajú.

Viktória bez slova robí, čo od nej Emo chce. Pred triedou stojí Alex Soran. Osemnásťročný syn Andrey Soranovej a Adama Kellera. Je to dosť vysoký chalan, ktorý si dáva záležať na svojom vzhľade. Nastajlovaný účes a drahé športové oblečenie z neho robia priam kus na lov.

„Adam ešte nevie, že je Alex jeho? Tá podoba je neuveriteľná,“ pošepne Viky Emovi, kým prídu k nemu.

„Ani on nevie, kto je jeho foter, tak sa neprekecni, Andrea povedala, že si to s nimi vyrieši sama,“ pripomenie jej priateľ a usmeje sa na gániaceho Alexa.

„Že ste aj prišli,“ povie stále s anglickým prízvukom.

„Má lepy, tak sed' pri nej,“ povie Emo potichu. Viktória ho buchne do rebra. „Čo som povedal?“

„Že mám lepy, to sa nehovorí,“ zazrie na priateľa, ktorý sa k nej v okamihu nakloní a dáva jej božk na nos.

„Idem, keby niečo, volaj, musím zariadiť veci do Havany.“ Lúči sa s ňou veľmi stroho a necháva Viky napospas osudu.

„Dávaš to?“ Alex jej behá rukou pred tvárou.

„Myslím, že áno. Nikdy som nechodila do takejto školy, neviem, čo mám robiť,“ zdôverí sa mu a v jeho sprievode prichádza do triedy plnej žiakov. Obsadzujú si zadnú lavicu a pokračujú v konverzácii, až kým nezazvoní a v triede sa neobjaví ich triedna učiteľka.

Kým má učiteľka svoj prejav a riaditeľ školy rozpráva do rozhlasu, Viktórii prichádza sms, že ju domov zoberie Oliver Herban a bude sa starať o jeho šesťročnú dcéru.

Cez prestávku ostáva sama v lavici. Zrazu sa k nej prirúti neznáme dievča.

„Serus, si tu nová a keďže som predsedníčka triedy už štvrtý rok, mala by som ťa nejako privítať. Ty kokso, ukáž!“ nakloní sa chudá brunetka a berie si do ruky jej kabelku. „Ty máš limitku? Kde si ju zohnala?“

Viktória na ňu vyjavene pozerá a nechápe, čo sa vlastne pýta. „Čo sa tak na mňa kukáš? Stratila si jazyk?“ opýta sa bruneta sediaca na jej lavici.

„Nechápem...“

„Čo nechápeš? Aha, baby, Vikina má tú limitku od Gucciho. Ty si fakt divná, dáš dva litre za kabelku a nevieš čo kupuješ?“

Zrazu sa pri nej zbehnú všetky dievčatá z triedy. „Ja som ju chcela, ale kým som sa k tomu prepracovala, už bola vypredaná. Máš šťastie dievča, inak, som Natália. Videla som ťa s frajerom, dobrý kus si ulovila. Kde si splašila takého borca? V posteli musí byť totálne brutálny...“

Viktórii sa až zahmlí pred očami. Kam sa to dostala? Lea povedala, že bude mať normálne spolužiačky, toto je na kilometre vzdialené od jej predstavy normálnosti. V momente berie do ruky mobil, dostáva sa ďalej od skupinky a volá Lei.

„Čo je, Viky?“ dvíha Lea s obavami.

„Nepovedala si, že tu budú takééé, ja to neviem ani opísať. Lea, ony obdivujú moju kabelku...“ Lea sa neudrží a prichádzajúci Alex aj cez slúchadlo počuje, ako sa rehnú.

„To nie je smiešne,“ bráni sa Viky a prosebné pozrie na Alexa, ktorý okamžite vyhodnocuje situáciu a vytrhne kabelku Natálii z ruky. Povedali mu, že je Vikina úzkostlivá, ale že až takto, nepredpokladal. Čo ju má chrániť? Mali ho rovno pripraviť na to, že jej bude robiť ochranku. Prekrúti očami.

„Nechytaj, čo nie je tvoje,“ upozorní Natáliu celkom agresívne a dievčatá si dávajú pohov. Prinesie kabelku Viky, ktorá práve ukončila hovor. „Nebud' posratá, sú to len pipenky, ktoré financujú fotríci, nič viac. Trochu sebavedomia by ti bodlo,“ podpichne.

„Sú šialené,“ vychrlí zo seba šokované dievča a vytáča Ema.

„Tak ako?“

„Žijem, nemusíš po mňa chodiť, má ma zobrať nejaký Oliver, poznáš ho?“ Viky sa očami pýta aj Alexa, ktorý jej naznačuje, že vie, o koho sa jedná.

„Ale? On aj žije? Čo robí v škole?“ opýta sa Emo.

„Že sa budem starať o jeho dcéru, kto je to?“

„Neboj, to je taký týpek, čo si myslí, že je krajší ako ja. Stretneme sa teda doma.“

O tri hodiny už sedí Viktória vo svojej izbe a hrá sa s malou Olíviou. Posledné dni je jej stále zle. Niežeby sa jej chcelo vracať, ale má silné nevoľnosti. Nemá chuť ani jesť.

„Viky, prečo teta Sarah o mne nemôže vedieť?“ opýta sa čiernovlasé dievčatko.

„Myslíš Viktorovu Sarah? Miláčik, to ja neviem. Ocko ťa určite len chráni, to ockovia robia. Nakreslíš mi niečo pekné?“

Do izby vstupuje Emo s úsmevom na tvári. „Ozaj z teba urobili pestúnku,“ poznamená sucho. Príde k priateľke a nahne sa nad ňu, dávajúc jej vrúcny bozk. Prisadne si k nim na zem. „Ako bolo v škole?“ opýta sa pomedzi reč.

„Divne, nepovedal si mi, že tá kabelka stála dvetisíc eur, zbláznil si sa? Na čo sú mi také drahé veci. Baby v triede ju obdivovali ako nejakú korunu. To sa mi ešte nestalo,“ zazrie s úsmevom po priateľovi.

„Prachov mám dosť, nemohol som ťa tam poslať s kabelkou od číňana, veď by si bola na smiech. Tam chodia decká papalášov. Budeš si musieť zvyknúť a, okrem toho, od fotra máš aj sama dosť prachov.“

„Livka, a ty kde teraz bývaš?“ Emo prehodí konverzáciu na dieťa oproti sebe.

„S ockom v byte. Včera sme boli na nákupe a kúpil mi krásnu tašku do školy. Pani učiteľka je veľmi krásna a milá...“

Viktória s Emom už dieťa nepočúvajú, pohľadmi sa vpíjajú jeden do druhého.

Ich vzťah je od začiatku iný. Emo si uvedomuje, že ako ju uvidel prvýkrát u nich na schodoch, nepomyslel si, že okrem obyčajného sexu z toho bude aj niečo viac. Ale ona je taká iná. Čím viac času s ňou trávil, tým viac sa zaoberal ňou samotnou, ako iba sexom... A to uvedomenie si, že sa do nej skutočne zamiloval... stala sa pre neho stredom vesmíru. Boris ho vysmial, ale vie, že Lev ho dokázal dokonale pochopiť, pretože má to isté s Leou.

Chytí Viktóriinu ruku do svojej dlane a venuje jej láskyplný pohľad.

Do izby im vbehne Lea. „Poďte aspoň niečo zjesť, objednala som obed, nechce sa mi variť. A Olívia, môžeš tu aj spať, pomôžeš mi s Lucasom,“ žmurkne na dieťa a nastavuje ruku. Vie, že Emo s Viky potrebujú čas a Viky ešte viac.

* * *

Viktória sedí na terase zakrytá dekou a v rukách drží šálku s čajom. Emo niečo rieši s Levom v obývačke a ona si užíva ticho a pokoj. Po chvíľke vidí, ako do dvora vchádza jej otec. Biologický otec. Pousmeje sa. Ani vo sne si nepredstavovala, že by sa jej život mohol niekedy otočiť hore nohami. Od momentu, ako sa stretla s Leou, ide všetko akosi rýchlo. Znova jej zostáva nevoľno, a to si už všima aj prisadajúci si Rado.

„Je mi zle, mám nervy zo školy. Idete niečo riešiť?“ Viky odpovedá na nevyslovenú otázku a zároveň sa pýta veľmi opatrne, pretože v poslednej dobe sa toho deje celkom veľa.

„Prišiel som ťa pozrieť, máš prvý deň za sebou, ako bolo v škole? A čo Emo?“ pri jeho mene si neodoprie uštipačný tón, ktorý Viktória zaznamená.

„Prečo si k nemu taký zlý, oci? Emo mi nikdy neublížil. Stále ma chráni, dokonca aj vlastným telom, prečo ti tak prekáža, že som s ním?“ Áno, naučila sa byť priamočiara a pýtať si odpovede na konkrétne otázky. Je to tak lepšie, aspoň každý vie, na čom je.

„Je od teba o dosť starší a chcel som, aby si mala iný život, nie toto. Viky, keď som podpisoval adopčné papiere tvojmu otcovi, chcel som pre teba len to najlepšie, ale život s Leou a jej bandou nie je zrovna to, o čom hovorím.“ Pritiahne si ju k sebe a objíme ju.

Ona sa odťahne. „Nerozumiem ti, ja som s Emom šťastná, oci. Nikdy som nikoho nemilovala. Emo je všetko, čo mám. A Lea? Ty tomu možno nerozumieš, ale ona je tiež moja rodina. Chránili ma a nemuseli to robiť. Lea nemusela pristúpiť na tvoju hru a nemusela prakticky neznáme dievča ťahať z pazúrov tých kreténov. Prečo mi to robíš? Na jednej strane sa tváriš, že ti na mne záleží, ale popritom riešiš len seba a svoje pocity. Kde sú tie moje? Berieš ohľad na to, že ja sa tu cítim doma? Toto je môj domov, ľudia, ktorí v ňom žijú, sú môj domov. Nechcem o teba prísť len preto, že si myslíš, že vieš, čo je pre mňa najlepšie. Možno sa stalo, čo sa stalo, ale som už dospelá, nemusím si pýtať povolenie. Začni, prosím, rešpektovať moje rozhodnutia a k Emovi sa správaj minimálne slušne. Ja ho milujem, bez ohľadu na to, že si veľa z vás myslí, ako ma to prejde. Teraz je stav taký, aký je a berte to všetci na vedomie. Dobre?“

Rado je ticho, ale na tvári mu pohráva úsmev. Je z nej priam cítiť Soranovej vplyv, no konečne je schopná vysloviť svoj názor. Objíme ju tuhšie.

„Ako chceš, miláčik, ale nie, že budem dedo skôr ako dokončíš výšku, dohodnuté?“ žmurkne na ňu a poberá sa do domu.

2. KRVÁCANIE

NA DRUHÝ DEŇ ráno Emo znova vysadí Viktóriu pred školou. Ona odhodlane prichádza k čakajúcemu Alexovi, ktorý si, opretý o školskú bránu, neodoprie lišiacky pohľad na jednu z ich spolužiačok.

„Vyspatá? Počuj, ja mám dosť medzery v dejepise, že mi helpneš? Táto slovenská história mi toho veľa nehovorí,“ rozpráva po ceste do šatne.

„Ale ty mi pomôžeš s angličtinou. Rozprávanie mi veľmi nejde,“ súhlasí Viktória. Dnes majú aj telocvik.

„Počuj, a ako to je medzi tebou a Emom? Viem, že blbá otázka, ale mama mi hovorila, že nám Lea s Levom nechávajú Havanu. Akože tebe, mne a Emovi,“ dosť ho zaujíma, ako to v skutočnosti medzi nimi je. Na Slovensku sú len pár dní, tak kým si dá dokopy všetky súvislosti, aspoň sa povypytuje.

„No, Lea s Levom prinútili Ema, aby si zmenil priezvisko, takže sa teraz volá Soran, to vieš, nie?“ stretáva sa s prekvapeným pohľadom svojho spoločníka. „Tak teda nevieš, a my dvaja s Emom spolu chodíme. Neviem, čo chceš ešte počuť. Keď tak, spýtaj sa Lei. Ja som jej hovorila, že neviem nič o takom podniku, ako je Havana, ale nedala sa presvedčiť. Musela som ísť k notárke a podpisovali sme tam prevod vlastníckych práv. Ty si ešte nebol?“

„Mama ma tam dnes tlačí. Čo ja viem, do riti, o nejakom bare? Doteraz som len prehol, čo mi nezdrhlo,“ pokrúti hlavou a otvára Viky dvere do triedy.

Pri ich lavici sa združuje skupinka dievčat, ktoré čakajú na jej príchod.

„Vikina, ideme dnes na nákup, ideš s nami? Došli nové handry, tak sa chceme zabaviť,“ vybehne na ňu Natália, zatiaľ čo si Viky sadá na svoje miesto.

„Musím zavolať Emovi, či niečo nemáme, hovoril, že mu mám ísť podpísať plnú moc kvôli firme, či čo to,“ rozpráva si viac pre seba.

„Ale nezakladáme novú firmu, či?“ zvrtné k nej pohľad Alex a nevšíma si zvláštne pohľady spolužiačok.

„Neviem, mne nikto nič nepovie. Zavolám Emovi, počkaj sekundu,“ Viky berie do ruky mobil a vytáča priateľa.

„Chýbam ti?“ spýta sa Emo potešene.

„Zatiaľ nie,“ zasmee sa a pozrie na Alexa. „Ide sa zakladať nová firma alebo ako? Lebo sme sa teraz rozprávali s Alexom a vlastne nič nevieme. Baby chcú ísť dnes nakupovať, tak neviem. Je tá notárka taká nutná?“ večer bola natoľko vyčerpaná, že len čo ľahla do postele, zaspala.

„Neee, Lea s Levom nám prepisujú podiely, iba Havanu mali napísanú na seba, nie na firmu. Preto nám to rozdelili na tri časti. Potom ti to vysvetlím, prišla dodávka s alkoholom. Poobede choď v pohode von. Len si daj na seba pozor. Pa.“

Odloží mobil a pozrie na Alexa. „Prepisujú na nás firmu a poobede môžem ísť s vami von, baby,“ upriami pozornosť na ženské obecenstvo.

„To znelo dosť vážne, vy máte spoločnú firmu? Akože viem, že Lev Soran vám dvom je nejaká rodina, ale...“

„Ona je Levova sestra a ja som jeho synovec,“ odpovie Alex namiesto Viky. Pred zvyšnými otázkami ich zachraňuje učiteľka.

Viky si samou úľavou vydýchne. „Prečo si im povedal, že som Levova sestra?“ opýta sa potichu.

„Lev mi povedal, že to mám povedať, keď sa bude niekto pýtať. Akože nič proti, ale na to, že som člen tejto divnej rodiny, sa aj sám strácam v tom, kto je kto, ty nie?“

Viktória sa zamyslí, „Zapamätaj si, koho Lea nezabije, ten nejakým spôsobom do rodiny patrí.“

„Tak to sme dosť rozvetvená rodina,“ poznamená Alex a ďalej sa venuje mobilu.

* * *

Natália chytí Viky pod pazuchu a spoločne prechádzajú do telocvične. „Nemohla by si mi dohodnúť rande s Alexom? Tak by som ho pretiahla,“ rozpráva pozerajúc na Alexa, ktorý sa práve rozcvičuje.

„Veď sa ho opýtaj, on sám hovoril, že sa vyspí s každou, ktorá neutečie,“ zasmieje sa Viky a pokladá si uterák s vodou na lavičku. Znova jej prichádza nevoľno. Chytí sa za žalúdok a snaží sa to predýchať. V okamihu pri nej stojí Alex.

„Naozaj chceš cvičiť? Vyzeráš hrozne,“ podoprie ju.

„Mám len nervy, začínam si už zvykať, tak bude dobre. Ideme si zahrať basket?“ navrhne a čaká na odpoveď, no Alex si už premeriava Natáliu.

„Chce sa s tebou vyspať,“ poznamená sucho a on k nej okamžite zvrtné pohľad.

„Fakt?“

„Fakt, ideme hrať?“ Viky hodí do neho loptu.

Po dvadsiatich minútach sa necíti o nič lepšie, preto si ide radšej sadnúť. Natália si prisadne k nej a všima si, že s Viky niečo nie je v poriadku.

„Necvič už, idem povedať profákovi, že ti je zle, nech ťa nechá na pokoji.“

Zvyšok hodiny Viky sedí na lavičke a cíti sa malátne. Alex s Natáliou jej pomáhajú do triedy.

„Idem volať Emovi, nech po teba príde, toto nevyzerá dobre.“

„Nie, to prejde,“ snaží sa Viky zľahčiť situáciu.

„Neobjebávaj, už mu volám,“ povie agresívne Alex. „Počuj, dojde pre Viky, je jej fakt zle. Nemám auto, ty pako, nemám ešte slovenské doklady. Čakáme ťa v triede.“

Len čo do triedy vstúpi profesorka, Alex ju oboznamuje so situáciou a viac ako o učivo sa stará o Viktóriu. Ani nie o desať minút sa rozletia dvere a v nich stojí Emo. V sekunde pribehne k priateľke a dvíha jej hlavu z lavice.

„Láska, som tu, čo ti je?“

„Vy ste kto? Vbehnete sem ako hurikán...“ osopí sa na neho postaršia učiteľka.

Emo sa dá do vzpriamenej polohy a podáva učiteľke ruku. „Ospravedlňujem sa, Emo Soran, som jej muž, stačí?“

„Emo? Ona krváca,“ povie šokovane Alex. A ukazuje na Viktóriin rozkrok.

On si okamžite k Viky čupne. „Láska, hovor so mnou,“ no vôbec nereaguje. „Kurva,“ v sekunde drží Viky v náručí a dáva ju na zem.

„Volaj Karine, nech nás čaká a aj Levovi, nech príde po nás, nemôžem teraz šoférovať. Viky, toto mi nerob, niečo sme si sľúbili. Viky!“ snaží sa ju prebrať letnými fackami po lícach, zrazu mu za chrbtom stojí Natália.

„Ona bola tehotná?“

„Čo?“ Emo sa otočí k nej.

„Tak krváca, odkiaľ by asi bolo toľko krvi,“ poznamená Natália sarkasticky.

V tom sa Emo uvedomí, ruku jej dá do rozkroku a zisťuje, že z nej ide naozaj priveľa krvi. Hlavou mu razom prebehujú rôzne scenáre. Myšlienka, že je Viky tehotná, ho máta dlho, ale ak naozaj je a potratila...

„Emo, si v pohode?“ drgne do neho Alex.

„Nemôžeme čakať, šoféruješ!“ priam hystericky zhúkne. V mžiku berie Viky do náručia a uteká s ňou do auta, pri ktorom už čaká Lev.

„Čo jej je?“ šokovane pozrie na krvavého Ema.

„Asi potratila, čo ja viem? Musí ísť rýchlo za Karin.“

Alex pomáha Emovi naložiť Viky do auta a sadá si k Levovi dopredu. Toto teda nepredpokladal.

Pred nemocnicou ich už čaká rodinná priateľka a Viktóriina gynekologička Karin.

„Preboha, okamžite do ambulancie, je tam aj Lea,“ zhodnotí, len čo uvidí krvavého Ema s Viktóriou v náručí. Lea stojí medzi dverami a to, čo vidí, jej jatrí rany. Sama bola len o dva roky staršia, keď prišla o svoje vytúžené dieťa.

Viky pokladajú na kreslo a ona sa začína pomaly preberať. Keď otvorí oči zisťuje, že sa pri nej nachádza Emo, Lev, Lea a aj Alex s Karin.

„Č... čo sa... stalo?“ zhrozene pozerá na krvavého Ema.

On ju zatlačí do kresla a preglga hrču v krku. „Len lež, Karin ťa musí prezrieť, pomôžem ti vyzliecť sa.“ Zazrie na všetkých v miestnosti a oni aj sami pochopili, že majú odpochodovať preč. Keď zostávajú v miestnosti len s lekárkou, Emo jej pomáha vyzliecť krvavé tepláky a nohavičky

„Poviete mi...“

Karin sa postaví k nej, nasadzujúc si rukavice. „Viky, začala si krvácať, mám podozrenie, že si potratila, musím ťa skontrolovať. Neboj sa, nebude to bolieť, ak to bolo len na začiatku, nebude potrebná kyretáž. Uvidíme po sone, budeš tu?“ spýtavo pozrie na Ema.

„Nepohnem sa od nej.“ Stisne Viky ruku a dodáva jej silu. Obaja sú zaskočení informáciou, že by Viky mohla byť tehotná.

„Ja... nechápem, veď beriem tabletky, ako je to možné?“ vysloví Viktória potichu a rozpačito pozrie na svojho priateľa. Vie, že dieťa ešte nechce.

Karin upriami pohľad na vykoľajeného muža v miestnosti a vyplašené žieňa na kresle. „Pozrite decká, vysvetlím vám to polopate. Ani antika nie je neomylná a hlavne, nie je stopercentná. Viky, ty si brala dosť antibiotík a liekov od bolesti, keď to dáš dokopy, tak je jasné, že potom už nemá antikoncepcia také účinky. Prečo ste mi nepovedali, že už ste začali...“

„Máme ťa o všetkom informovať? Budeš si viesť kalendárik?“ vyblafne po nej Emo.

„Upokoj sa, kovboj, ja nie som teta od vedľa, tento tón si nechaj pre niekoho iného,“ vráti mu úder

Karin a pozerá na monitor. „Nič tam nevidím, zrejme sa to vypla...“ zapozerá sa poriadne. „No tak inak, vidíte toto tu? Ukáže na obrazovku prstom. A pozrie na osoby so spýtavými pohľadmi. „To je plodový vačok, vyzerá to, že si stále tehotná, ale v tomto štádiu ti neviem povedať nič konkrétnejšie. Iba neviem, prečo si tak krvácala. Musíme počkať, teda, ak si to chceš nechať,“ otočí sa priamo k Viky a ignoruje vystrašeného Emanuela.

„Ja som tehotná?“ opýta sa sama pre seba Viktória.

„No, je tam vačok, či sa to udrží, uvidíme do dvoch týždňov, predpíšem ti dufaston, to je na udržanie plodu, chceš?“ sama lekárka zostáva zaskočená zvláštnou reakciou oboch mladých.

„Prečo som teda krvácala? Stalo sa niečo bábätku? Preboha, ja... urobila som niečo zle? Ublížila som mu? Karin, ja...“ Viktória začne panikáriť.

„Upokoj sa! Emo, povedz jej niečo,“ gynekologička pobáda jediného muža v miestnosti. No on je tiež mimo, až paralyzovane pozerá na monitor. Uvedomí sa v momente, keď do neho Karin silno drgne.

„Láska, neboj, zvládneme to. Jasné? Ja sa o vás postarám. Prečo krvácala? Bolo toho veľa,“ poznamená a očami doluje z lekárky informácie.

„Nebolo toho až tak veľa. Nástup do školy, stres, takéto stavy môže vyvolať hocičo. Zoberieme ti krv, moč a uvidíme, čo nám povedia výsledky. Na sone vidím, že plodový vačok tam je. Musíme počkať ešte aspoň dva týždne, ak to nebude rásť a nebude biť srdce, bude musieť ísť na kyretáž.“

Emo s Viky na ňu nechápavo pozerá.

„Výškrab, to je asi pol hodinová robota, kedy to z teba vyberiem. Neviem vám s istotou teraz povedať, či je to v poriadku. Musíme len počkať. Nepanikárte. Všetko bude tak, ako má byť. Idem pre Leu a tebe Viky, požičiam nohavice, mám tu jedny pracovné, náhradné. Vedľa je kúpeľňa, môžeš sa osprchovať. A dnes zostaneš na pozorovaní v nemocnici. Radšej si na to dohliadnem.“ Žmurkne na ňu a odchádza z ordinácie. Vidí, že si majú s Emom čo povedať.

V miestnosti zavládne hrobové ticho. Prvý sa odhodlá Emo. „Poď, ideme ťa osprchovať. Pomôžem ti.“ Viky sa nedokáže na neho pozrieť. Vie, aký má strach z Lucasa, ako asi berie nechcené tehotenstvo? So slzami v očiach pozrie na monitor. V sekunde je Emo postavený pred ňou a potiahne si jej tvár k sebe.

„Neplač, láska, zvládneme to. Jasné? Pozri tam, budeme mať bábätko, milujem ťa,“ priloží si svoje pery na jej, no bozk neprichádza. Zavrie oči a chvíľu sú len tak. Opretí čelami k sebe.

„Prepáč,“ vysloví znenazdajky Viktória.

„Sme v tom spoločne, tak sa nemáš za čo ospravedlňovať, prispel som k tomu rovnakým dielom. Poď, osprchujem ťa.“

Pomáha jej prejsť do kúpeľne.

Lea nervózne pobehuje po chodbe a hryzie si nechty. „Rado sa aj pojebe, a Emo neprežije. To snád' nemôže byť pravda. Vikinka moja...“

Otvárajú sa dvere ordinácie a konečne z nich vychádza Karin, okamžite sa k nej Alex s Levom a Leou postaví a pýtajú si odpovede.

„Takže takto, je tam vidieť plodový vak, ale teraz ti nepoviem, či sa bude aj ďalej vyvíjať. Viky zostane dnes v nemocnici na pozorovanie a zajtra uvidím. Skôr, ako o dva týždne nedám odpoveď nikomu. Emo bol dosť v šoku, asi by si sa mal o tom s ním porozprávať,“ svoje slová adresuje na Leva.

„Očividne hej, piče, keď potratí, ja neviem, ako to zvládne. Toto som teda fakt nepredpokladal. Prečo krvácala?“ Lev zaborí pohľad do Karin.

„Úprimne? Môžem vám tak na sedemdesiat percent potvrdiť, že o dva týždne, ak nie aj skôr, budeme robiť kyretáž. Samo telo nedokázalo to dieťa vypudiť, ale ešte sa tak môže stať. Lea, zvládneš to s ňou?“

Kamarátka jej len prikývne, no neodpovedá. Sama nevie, ako to Viktória prijme. Keď potratila ona, dávala sa dokopy dlho, ale to aj z toho dôvodu, že potratila v piatom mesiaci. Také niečo sa ťažko prekonáva. A k tomu Emov nepochopiteľný strach z detí.

„Lea,“ osloví ju znenazdajky Viktória stojaca medzi dvermi ordinácie. V sekunde sa nachádza v jej náručí.

„Zvládneme to. Že zostávaš dnes v nemocnici. Budem tu s tebou, dobre? Nech sa deje čokoľvek máš tu nás, jasné?“

Viky len jemne prikývne a spoločne odchádzajú na gynekologické oddelenie. Emo im ide za päťami. Nemieni sa od nej pohnúť, no akonáhle vychádzajú na poschodie, Lev ho prinúti sa s Viky rozlúčiť a ťahá ho preč.

V aute sa Alex radšej zdržuje hlasovania a ticho čuší na zadných sedadlách. Emo so zavretými očami premýšľa, v akej šlamastike sa to ocitol. Nechce byť otec, ale zrejme bude. Dokáže byť lepším otcom ako bol ten jeho?

„Pokecáme, keď prídeme domov, musíme Viky priniesť veci. A ja musím nakrmiť Lucasa, neviem ako to zrovna Boris zvláda.“

Emo nečaká, kým Lev nakrmi dieťa, zoberie Viky veci a nasadá do Levovho auta, nakoľko svoje nechal pred školou. Ona je jeho starosť a nedovolí Lei ani len náznakom namietat'.

Napriek tomu, že nie je stotožnený s otcovstvom vie, že musí pri Viky stáť a byť jej oporou. Potrebuje ho rovnako, ako on potrebuje ju.

Pri vstupe na oddelenie oboznamuje sestričku, že prišiel za Viktóriou, našťastie mali voľnú VIP izbu, tak ju tam rovno uložili. Počuje, ako si spolu s Leou hrkútajú, preto opatrne zaklope a vchádza dovnútra.

„Ženušky, ste vykecané? Rád by som tu pobudol s mojou láskou,“ žmurkne na Viky a podáva jej bonboniéru.

Lea sa s pobavením na perách postaví. „Rozkaz, šéfe. Aj tak už musím ísť za Lucasom.“ Pobúcha Ema po pleci, s Viky sa lúči kývnutím hlavy a odchádza domov za synom.

„Ako sa cítiš?“ no, môže sa jej opýtať tak tupú otázku? Samozrejme, že môže. Nemá ani potuchy, čo jej má povedať, ako sa k nej má práve teraz správať. Nikto ho na takéto veci nepripravil.

„Je mi fajn, dáš si?“ podvihne bonboniéru, na ktorú ani jeden nemá chuť.

„Teraz nie,“ nakloní sa k Viky a vtisne jej bozk na pery.

„Lahneš si ku mne? Nezaspím bez teba,“ pritúli sa k nemu. Emo si rýchlo vyzuje botasky a vbehne jej pod paplón. Viktória sa mu uloží na hrudi a po pár minútach zaspáva.

* * *

Vychádza z nemocnice o pol ôsmej večer a keby nebolo sestričiek, ani neodíde. Vôbec nemá chuť ísť domov. Nasadá do auta, a napriek všetkému mieri do telocvične. Lekár mu ešte nepovolil cvičenie, ale momentálne si potrebuje vybiť nervy. Bez slova vpochoduje dnu a stretáva sa so spýtavým pohľadom recepcnej. Nereaguje na jej očný nátlak, aby vypadol. Jednoducho ide rovno k svojej skrinke, kde má veci

na prezlečenie. V hlave mu stále behá obraz krvavej priateľky. Čo všetko sa ešte stane? Už si začína myslieť, že tá kľiatba sa preniesla z Lei a Leva na neho a Viky. Nie je možné, aby sa stalo toľko vecí naraz. Zamyslený prechádza k strojom. Neodzdraví ani priateľov, natoľko je pohrúžený do svojich myšlienok. Nestihne sa ani poriadne rozohriať, keď sa zrazu pri ňom objaví Lev.

„Jebe ti? Emo, máš zákaz cvičiť, tak to daj do neutrálu. Vikina je v pohode, v nemocnici na ňu dajú pozor. Čo si si myslel, že budete bezdetní alebo čo?“ Nasilu potiahne Ema do šatní a zo skrinky mu vyťahuje veci. Má dojem, že skôr ako Lucasovi musí fotra robiť chalanovi pred sebou. „Obleč sa a niekam ťa zoberiem!“

Emo bez slova poslúchne. Nasadajú spoločne do Levovho auta a necháva sa odvieť pred nejaký barák. Nechápe, kam ho to Lev berie, ale nepýta sa. Spoločne vychádzajú na piate poschodie a dostávajú sa do nejakého bytu, v ktorom dlho nikto nebol.

„Bože, otvor tu okná, na čo ma sem vlečieš?“ V byte to smrdí vďaka dlho neotvoreným oknám, ale inak je tam poriadok a nábytok sú pozakryvaný.

Lev šikovne stiahne plachtu zo starého komunistického gauča a z baru vyťahuje dva poháriky s pálenkou.

„Má nejaký ten rok, dúfam, že nás to až tak neodpáli. Sadni si!“ pobáda nechápajúceho Ema. Otvorí balkónové dvere a prisadne si k nemu.

Rýchlym pohybom zvrtné uzáver fľaše a obom naleje do štamperlíkov. Berie medzi prsty svoj pohárik a jeden podáva spoločníkovi. Naschvál si s ním štrngne a prekotí do seba blahodárnu liehovinu.

„Len si daj, budeme tu očividne spať, má to silu,“ pobúcha Ema po chrbte a on do seba rovnako hádže alkohol.

Lev sa pohodlne usadí a začne rozprávať. „V tomto byte som sa prvýkrát vyspal s Leou. Vtedy mala pätnásť rokov, ale už bola vyvinutá. To boli časy...“ spomína s láskou.

Emo na neho spýtavo pozrie.

„Ale no, nekukaj tak na mňa, to sú krásne spomienky. Teda len tie, ktoré som trávil s Leuškou. To medzitým má dosť dramatický priebeh. Emo, nevieš o nás veľa vecí. Ale jedno by si už vedieť mal, a to jednoduchý fakt, že chlap sa v našich rodinách o svoju ženu stará, aj keď to sama nechce. Vidím, že si mimo z toho, že by si mal byť fotrík, ale nie je to až také hrozné. A musíš uznať, že z Viky by bola skvelá mamina.“

„V tomto činžiaku potom bývala aj Lea s Ďoďom,“ povie popod nos Emo.

„Jasné, veď keď som zistil, že sa môj foter dohodol s Ďoďom, že sa ožením s Leou, išlo ma rozjebať. Mal som štrnásť, keď mi to povedali. Chápeš, mladé šteňa. To boli iné časy a my sme sa aj inak správali. Dnešné decká sú fakt decká. O inom som chcel s tebou hovoriť. Keď Lea potratila, zrútila sa. Ak Viky o to malé príde, musíš pri nej stáť a byť tu len pre ňu. Osobne neviem, ako bude na také niečo Vikiša reagovať. Pre ženu to je iné ako pre nás. Ono...“

„Nejde o to, že by som v živote neočakával deti, ale nie som na to pripravený. Ako mám vychovávať dieťa, keď mám problém spacifikovať sám seba? Chápeš? Môj foter nebol zrovna prototyp dokonalého rodiča. A teraz toto! Ani som nevedel, ako zareagovať. Úplne mi vypol mozog, keď som tam uvidel tú bodku na monitore...“

Lev sa zasmee a pobúcha ho po chrbte. „Akoby ten môj bol. To, že si nemal dobrý vzor ešte neznamená, že budeš zlý rodič ty. Emo, ja som videl to tvoje zhrozenie, keď sme prišli s Leou z pôrodnice a videl si Lucasa. Prečo mi nepovieš pravdu?“ nahne sa a nalieva ďalší pohárik alkoholom.

Emo do seba hodí destilát a oprie sa o pohovku. Dlho nič nehovoria, len tam sedia, potichu, každý pohrúžený do svojich myšlienok.

„Mal som štrnásť? Mamina kamoška mala ročné dievčatko. Dosť pila a o malú sa vôbec nestarala, takže k nej mama chodila častejšie, akoby sa patrilo. Chodil som tam aj ja, celkom som si ju obľúbil. Bola taká podarená, stále vysmiata. Jeden deň nám Simona neotvárala dvere. Nevedeli sme, čo sa deje. Nakoniec niekto zalarmoval hasičov, že na balkóne je žena, ktorá drží dieťa tak akoby ho chcela vyhodiť z okna. V tú ranu sme s kamošom vykoplí dvere, ale bolo to neskoro. Ona to malé, zdravé dieťa proste len tak vyšmarila z okna. Keď som prišiel dole a videl...“

„A to natoľko nedôveruješ Viky? Emo, uvedomuješ si, čo mi tu hovoríš? Už nie si malé decko a nemohol si tomu zabrániť. Nemôžeš Viktóriu trestať za niečo, čo s ňou nemá absolútne nič spoločné.“

„Ale ja ju netrestám, proste som posratý mať decko, lebo to vzťah úplne mení. Ona bude stále len s tým malým a... čo keď dostane popôrodnú depresiu ako tá mamina kamoška alebo sa stane niečo horšie?“

Lev sa neovládne a pleskne mu po hlave. „Jebe ti? A čo sa zmenilo na mojom vzťahu s Leou? Ty si ozaj tlk, to keď mieniš takto brať, radšej sa s ňou rozíď. Vikina si veľmi ľahko nájde niekoho, pre koho bude potomstvo prirodzenou súčasťou života. Už nie si malé decko, ale dospelý chlap, tak sa buď postav ku vzťahu s ňou zodpovedne alebo to ozaj ukonči. Toľko si preťahoval všetky okolo, že pri normálnom vzťahu prichádza o zdravé sebavedomie. Mňa fakt asi jebne. Nečakal som teda, že práve s tebou budem viesť túto debatu, ale dobre. Hovoríš, že teraz nie si pripravený, a kedy budeš? Lea mala dvadsaťjeden, keď potratila v piatom mesiaci, ešte pridrbaný doktor, keď jej vyvolával pôrod, mal tak šľahnuté a nechutné reči, že sa Lea následne na to zrútila. V hlave mala stále ten obraz, ako tomu maličkému ovisla ručička. To sú problémy. Sme ich chlapi a máme voči nim povinnosti, bez ohľadu na všetkých a všetko okolo. Viky si prešla dosť ťažkým obdobím, a ty tiež. Keď si nemal v pláne mať s ňou viac ako sex, mal si k nej byť úprimný, lebo toto...“

Emo na Leva šokovane pozrie. „Ja ju milujem, šibe ti? Spadol som do toho až po uši. Keby som ju mal stratiť, asi zošaliem, ale proste deti sú iná kapitola. Chce si urobiť vysokú, mať nejakú kariéru, všetko to padne. Kde pôjdeme bývať? Nemôžeme byť stále u vás. Treba sa starať o Havanu...“

„Havana, čo stále máte proti tomu, aby bola Havana vaša? Všetci traja tam zarobíte dosť. A s Leou vám chceme nechať tento byt. Dáš si ho prerobiť a môžete tu normálne žiť. Hlavne nepanikár! Emo, Viktória ťa potrebuje, potrebuje silného chlapa, ktorý bude pri nej stáť. Ty si myslíš, že ja som s Leou nereval? Narevali sme sa spolu a pozri, sme tu. Nauč sa s ňou zdieľať pocity. Vieš, prečo nám to s Leou napriek Luciinej smrti vydržalo? Šesť rokov sme sa nevideli. Šesť, Emo. Ale keď prišla do domu aj s Viky... akoby zastal čas. Zdieľané emócie sú tie, ktoré držia vzťah pokope. Trochu sa Vikine otvor a daj si ešte. Zavoláme taxík? Alebo tu budeme spať?“

3. NEPRÍJEMNÉ PREKVAPENIE

CELÚ NOC NESPÍ, ani alkoholický opar mu nezabráni premýšľať nad svojim vzťahom s Viktóriou. Keď ju prvýkrát uvidel, ani si nepomyslel, že sa buchne do šteňaťa. Dovtedy vlastne ani neuvažoval nad možnosťou existovať v plnohodnotnom vzťahu. A teraz? Teraz bude otec. Neplánoval to tak, ale Lev má pravdu, musí začať uvažovať ako chlap.

Lev si išiel ľahnúť do spálne a on sa ustlal v obývačke na gauči. Berie krabičku cigariet a zapaľovač. Potichu vychádza na balkón a zapaľuje si nikotínovú bombu. Hodinky na mobile ukazujú štyri hodiny nad ránom. Ako je asi Viktórii? Mal tam s ňou zostať.

Otvára správy a píše jej sms:

ON

Láska spíš?

ZLATÍČKO

Nie, nemôžem spať, veľmi sa bojím. Nechcem, aby si sa na mňa hneval

ON

Láska, ja sa na teba nehnevám. Si šiši? To čo ti napadlo?

ZLATÍČKO

Videla som ten tvoj zdesený výraz. Veľmi sa bojím, že ťa stratím. Lúbim ťa.

ON

Viktória, ani neviem, čo ti na to poriadne odpísať. Ako ti mám teda dokázať, že to s tebou myslím vážne? Milujem ťa, bez ohľadu na všetko, čo sa deje a čo sa udeje. Keby som s tebou nechcel byť, tak spolu nie sme. Neblázni, láska, tak budeme mať drobčeka, svet sa preto nezrúti, a tajne dúfam, že nám Lea povie, čo máme robiť, lebo toto je pre mňa jedna veľká neznáma. Že ma nepošleš kupovať plienky bez presného návodu kde a ktoré kúpiť?

ZLATÍČKO

Ty ma vieš vždy rozosmiať. Myslím, že tie Leine rady sa nám zídu, lebo ani ja nemám potuchy, ktoré plienky kúpiť. Prečo si išiel dnes do pošilky, máš to ešte zakázané, chceš si ublížiť?

ON

Potreboval som rozmýšľať, a v pošilke to ide najlepšie. Odkiaľ o tom vieš? Lev žaloval Lei?

ZLATÍČKO

Nežaloval, upozornil nás na to, že si pako a nedávaš si na seba pozor. Čo poviem v škole, všetci sa mi budú smiať?

ON

Nikto sa nebude smiať, neboj, čakáš baby so Soranom. S pakom?

ZLATÍČKO

Áno, s pakom, ktorého veľmi ľúbim. Inak ani si veľmi nenamietal, keď Lea hlesla, že si meníš priezvisko.

ON

Lebo by to aj tak nemalo odozvu, uvedomuješ si, že keď sa za mňa vydáš, tak budeš Soranová, však?

ZLATÍČKO

Ešte sa neplánujem vydávať, aj keď to je pekná predstava. Ľúbim ťa, ale už zaspávam. Posielam pusu a dobre sa vyspi.

ON

Aj ja ťa milujem

„Čo nespíš?“ opýta sa prichádzajúci Lev.

Emo sa otočí a rovno mu podáva cigaretu. „Písal som si s Viky, asi by som ju mal požiadať o ruku, či?“

„A chceš? V tomto ti rady veľmi nedám, môj osud s Leou bol spečatený už dávno,“ odpovie Lev pobaveno a stretne sa s Emovým spýtavým pohľadom.

„Už od štrnástich som žil s tým, že sa raz ožením s Leou. Len som nečakal, že sa do nej aj buchnem. Poviem ti, že to bolo ťažké poznanie. Keď som došiel z vojny, Lea bola taká iná... taká odhodlaná a tvrdohlavá, ale keď sa na mňa pozrela tými jej kukadlami, stále sa jej smiali. Teraz je to už o inom. Teraz má asi milión pohľadov, a každý z nich vyjadruje niečo iné, ale poväčšine to je ten výraz, kedy sa pýta samej seba, za akého idiota sa to vydala.“ Zasmeje sa nad spomienkami.

„Vy ste idioti obaja, tie vaše hádky sú legendárne už aj na ulici. Decká pred vami budú zdrhať.“ Zasmeje sa. Nie sú to klasické hádky, oni dvaja sa tak dokonale poznajú, že nezainteresovaný človek sa stratí hneď pri prvej vete. Všetko spočíva v tom, že jeden sa pýta a druhý odpovedá buď hrobovým tichom alebo vražedným pohľadom, no a ten prvý odpovedá podľa výrazu tváre.

Levovi sa zívne, hodí ohorok do popolníka a skôr ako odíde, položí si ruku na Emovo rameno. „Láska sa prejavuje tým, že po hádke je ona tá jediná, za ktorou pobežíš. Aj my s Leou sme si museli vzťah vypestovať. Daj tomu čas.“

* * *

Viktória pozerá na správy od Ema a neubrání sa slzám. Nemá rada nemocnice, chce byť pri ňom. Vie, že nie je nadšený z dieťaťa, ale neopustil ju. Rubnou stranou ruky si zotrie slzy, keď zacíti, že z nej niečo vyteká. Rýchlo zažne a odhodí prikrývku. Posteľ je od krvi, okamžite berie do ruky zvonček a volá sestričku.

Mozog jej úplne vypovedá službu. Vôbec neregistruje, čo jej vraví sestrička. Jediné, čo jej pobehuje v hlave je, že prichádza o svoje bábätko. Nechce o neho prísť. Ani nevie, kedy sa pri nej objavuje lekár.

Všetko sa zbíha tak rýchlo, že si neuvedomuje, čo s ňou robia, nedokáže vydať zo seba ani hlásku. Jej bábätko. Keď precitne, už sedí na koze a lekár zisťuje, že v maternici už nič nie je.

„Ste v poriadku?“ opýta sa jemne. Všimá si jej zastretý pohľad.

„O to bábätko som prišla, však?“ Slzy jej zaplavujú tvár a začne plakať do dlaní.

„Slečna, budem k vám úprimný, môžem?“ povie veľmi zmierlivo lekár a pokračuje, keď mu konečne pacientka prikývne. „Pre niečo to príroda zariadila tak, ako to je. Deti sa rodia stále, podľa toho, čo mi povedala Karin, chcete ísť na vysokú školu, chopte sa šance a využite ju. Neboli ste v takom štádiu, kedy by sme mohli čo i len hovoriť o plode. Ja viem, že sa to ťažko počúva, no je to tak. Zastavíme krvácanie a na obed si vás skontroluje Karin. Nechcete niekomu zavolať? Ste na VIPke, pokojne sem môže priateľ prísť.“

Viky si utrie slzy a zatvári sa neurčito. „Emo sa trochu opil, ja... chcem byť teraz radšej sama. Myslíte, že budem mať problém mať ďalšie dieťa?“ očami ho prosí o pravdu.

Lekár sa pousmeje. „Pozrite, viem, čím všetkým ste si prešla. Keď budete chcieť dieťa, treba to riešiť hneď s Karin alebo aj so mnou. Nevyzerá to tak, že by ste deti mať nemohla, občas sa takéto veci stávajú aj bez zjavnej príčiny. Nevie, či veríte v tam toho hore, ale on vie veci zariadiť tak, aby to malo v budúcnosti zmysel.“

Nedokázala zaspáť, ani plakať už nedokázala. Ráno poslala Lei sms a napísala jej pravdu. Emovi nemohla napísať nič. Všetko sa to deje tak rýchlo, že ani nestíha reálne reagovať na situácie. Zrazu sa rozletia dvere a Emo stojí pri jej posteli.

„Si v poriadku?“ pýta sa celý zadychčaný.

„Prišli sme o naše bábätko, Emo, nehnevaj sa na mňa, prosím,“ vysloví Viktória zúfalo a pritiahne si ho k sebe, aby ho mohla objasť.

„Si šibnutá? Prečo by som sa mal hnevať? Si v poriadku, Viky? Budeme mať druhé dieťa, možno nie hneď, ale budeme. Milujem ťa, zapamätaj si to konečne,“ vysloví zúfalo. Vôbec nepomyslel na to, že by o to mohla prísť. Nevie, ako sa má správať, poposunie ju a ľahne si k nej do postele, bez slova ju stíska, zatiaľ čo ona mu potichu plače do hrude.

* * *

Všetci sú doma a čakajú na Viktóriin príchod, Boris si neodoprie svoje typické úškrny, ktoré viac ako je potrebné naznačujú, že celá ceremónia privítania je pre neho zbytočnosťou.

„Prestaň s tým, potrebuje vedieť, že sme tu všetci pre ňu,“ zabrdne do Borisa Hugo, budúci manžel Viktóriinej gynekologičky.

Lev sa spoza manželkinho chrbta len zasmeje. Prakticky je toto privítanie takou ich rodinnou tradíciou. Lea by nikdy nedovolila, aby niekto prišiel z nemocnice a nebol patrične privítaný. Dávajú si tým dostatočne veľký signál, že nech sa deje čokoľvek, oni držia pokope.

„Myslíte, že to zvládne? Emo mi písal esemesku, že plače aj teraz, bojím sa o ňu,“ povie veľmi potichu Lea a hypnotizuje vchodové dvere.

„A ty to zvládaš?“ opýta sa Boro a pozrie na priateľku.

„To práveže neviem,“ Lea vysloví trpkú pravdu, čím podnieti manžela k tomu, aby sa na ňu natiskol a tuho ju objal.

„Zvládneme to, sme tu spolu a tak, ako sme pomohli tebe, pomôžeme aj jej. Potrebuje len čas, tak jej ho dajme,“ pobožká manželku na šiju.

O chvíľu sa otvárajú vchodové dvere, v ktorých stojí uslzené dievča a za ňou Emo vyzerajúci ako zbitý pes. Nikto sa poriadne nemá k slovu. Lea, ktorá vidí Viktóriin zničený pohľad, nedokáže sama udržať slzy. Vie, aké to je, a o to bolestivejšie je si predstaviť, že to prežíva aj Viky.

„No dámy, na toto je dobrá jediná vec,“ začne Boris riadne zhurta, „pizza.“ Okamžite berie do ruky mobil a volá do ich obľúbenej pizzérie.